

*Temayı klasik bir anlatıma
yaslanarak öykülerken, kendine
özgü bir üslup yaratma çabası
ve akıcı anlatımı nedeniyle...*

Beyza Çelik

“Mızıka” öyküsü
8. sınıf öğrencisi
İstanbul, Bayrampaşa
Tuna Ortaokulu

“Öncelikle bana verdiği cesaret ve destekten dolayı öğretmenime çok teşekkür ederim.

Öykümü yazarken hep kazanamayacağım diye endişelenmiştim. Fakat öğretmenim ve ailem beni dereceye gireceğime dair inandırmaya başladıklarında kendime güvenim arttı. Bu sayede gelecekteki meslek seçimimde yazarlık da yer alacak.

Geleceğime dair ışık tuttıkları ve bana sonsuz güven duydukları için tüm sevdiğime teşekkür ederim.”

MIZIKA

Kavurucu güneş ışınları tüm benliğini hissettiriyordu bu küçük kasabaya. Şafağın söktüğünün habercisiydi sanki. Her evi tek tek geziyor, kasabalılara tüllerin arasından “merhaba” diyordu.

Sıra gelmişti yalnızlığın ne demek olduğunu çok iyi bilen Mustafa'ya. Mustafa içine kapanık, çok nadir gülen bir çocuktur. Kimse yakından tanıyamazdı onu. Açmazdı içini kimseciklere. Gün boyu yaptığı tek şey, sahile inip denizin dalgalarının ahenkle savrulmasını izlemektir. Onu hoşnut eden tek şey de buydu zaten. Bazen mızıkasıyla eşlik ederdi o muhteşem masmavi denize... Her gün aynı şeyi yapmaktan sıkılmıyor; aksine her defasında doyumsuz bir lezzet alıyordu. Çünkü bu yalnızlık onun için çok şey ifade ediyordu.

Artık güneş kendini karanlığa teslim ediyordu. Mustafa'nın da eve gitme zamanı gelmişti. Yavaşça doğrul-

du ve ağır adımlarla ilerlemeye başladı, taa karanlığın içine doğru... Geride, kumda bıraktığı ayak izleri kalmıştı ve bir de tiz sesle çaldığı mızıkasının yankısı...

Bir ara Mustafa'nın gözleri ilerde oyun oynayan çocuklara ilişti. Onların arasından geçmekten çekiniyordu. Aniden bir top beliriverdi ayaklarının dibinde. Mustafa önce yerdeki topa baktı, sonra da ona uzaklardan seslenen erkek çocuğuna... Çocuk, topu atması için bağırıp duruyordu. Mustafa topu alıp onlarla birlikte oynamanın hayallerini kuruyordu. Sonra bir anda sarsıldı ve bunu hak etmediğini düşündü.

Mustafa topu eline aldı; ama çocuğa vermek için yanına gitmedi. Aradan biraz vakit geçince çocuk Mustafa'ya doğru koştu ve yanına geldiğinde, “Bir saattir sana bağırıyorum. Duymuyor musun? Ver şu topu!” diye bağırdı. Topu Mustafa'nın elinden hızla çekti ve tekrar koşmaya başladı.

Mustafa henüz ne olduğunu anlayamamıştı. O çocukların arasından geçmeye cesareti kalmamıştı artık. Yolunu değiştirdi ve tekrar ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Mustafa'nın gözpınarlarından aşağı doğru süzülen gözyaşları çenesinin altında buluşuyor, teker teker yere düşüyordu. İçinden haykırmak, avazı çıktığı kadar bağırarak geliyordu. Yumruklarını sıktı ve önüne gelen tüm taşları süratle fırlatmaya başladı. Mustafa nereye gittiğini bilmeden ilerliyordu. Sonunda kendini topladı ve tekrar evinin yolunu tuttu çaresizce...

Mustafa eve vardığında onu ne annesi karşılamıştı ne de babası. Minik çocuk bu duruma alışmıştı zaten. Canından çok sevdiği ablasının kazara ölmesi, Mustafa'nın kalbinde çok büyük acılar bırakmıştı. O gün bu gündür muhatap olmamıştı kimselerle. Kendini topladı

ve dümdüz olan koridorda ilerlemeye başladı. Odasına gitmek için ahşap merdivenleri birer birer tırmandı. Şimdi ise yatağına uzanmış bir vaziyette, yanan şöminenin çıkardığı musikiyi dinlemekte ve yüzünde bir tebessüm ifadesi taşımaktaydı. Derin bir uykuya dalmıştı Mustafa...

Gece yavaşça eteklerini çekmekteydi bu küçük kasabanın üzerinden. Yerini güneşe veriyordu artık. İnsanın iliklerine kadar adım adım işliyor, kaynar sular döküyordu sanki. Bu bunaltıcı havaya rağmen insanlar sokaklara doluyordu.

Dışarıda oynayan çocukların şen kahkahaları Mustafa'yı uyandırdı. İçinden 'Bunların yapacak başka işleri yok mu!' diye geçirirdi. Neden bir zaman sonra, onları kıskandığını sezdi. Onların arasında olmak için nelerini vermezdi ki. Bunların sadece onun kurduğu hayallerden ibaret olduğunu anlaması kısa sürmedi. Tüm bu düşüncelerden sıyrılarak yerinden kalktı. Aşağı inip birkaç şey atıştırdıktan sonra mızıkasını da yanına alarak dışarı çıktı.

Gideceği yere fazla kişi gelmezdi. O yüzden rahat olacağını düşündü ve yemyeşil kırlara doğru koşmaya başladı. Koştu... Koştu... Çok yorulduğundan hemen oturacak gölgelik bir yer arıyordu. Sonunda meyvelerini olgunlaştırmış bir şeftali ağacının altına oturdu. Artık güneş kendisine dokunamıyor, uzaklardan hissettiriyordu varlığını. Başladı mızıkasını çalmaya. Tüm kuşlar birer birer konmaya başladı dallara. Sesle birlikte rüzgâr nereye savurursa, bir o yana bir bu yana sallanarak dans ediyordu çimenler...

Çok uzun sürmemişti Mustafa'nın bu keyfi. Uzaklardan ona doğru koşan bir kız çocuğu görünüyordu.

Birkaç dakika sonra küçük kız Mustafa'nın olduğu yere gelmişti. Belli ki nefes nefese kalmıştı. İzin almadan oturmuştu Mustafa'nın yanına. Mustafa ise şaşkınlık içinde küçük kızın yüzüne bakıyordu.

Daha ne olduğunu bile anlayamadan kız ona, "Senin ismin ne?" dedi. Mustafa'nın gözleri yuvasından fırlayacaktı. Minik kız çok tatlıydı ve konuşması Mustafa'nın yüzünde tebessüm çiçeklerinin açmasını sağladı. Küçük kız ise iri gözlerini açmış, öylece Mustafa'nın yanıt vermesini bekliyordu.

"İsmim Mustafa, senin?" dedi.

Küçük kız, "Sümeyye," diye yanıtladı.

Mustafa, "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Sümeyye çimenlerde dolaştırdığı minik ellerini kaldırdı ve beş parmağını da gösterdi. Mustafa tekrar güldü ve kendisinden dört yaş küçük olması onu bir anda sevindirdi. Artık onun nazarında küçük bir kız kardeşti Sümeyye.

Vakit ilerlemekteydi. Öğle güneşinin kavurucu sıcaklığı gölge bile dinlemiyor, tüm engelleri birer birer geçiyordu. Bu iki çocuk gölgede olmalarına rağmen güneşin esiri olmuşlardı. Sümeyye ayağa kalktı ve tırmanmaya başladı. Bunu gören Mustafa insiyaki bir hareketle olduğu yerden fırladı ve dala oturmuş, ona tepelerden bakan küçük kıza şaşkınlık içerisinde izlemeye başladı.

"Sen de gelsene Mustafa Ağabey," dedi Sümeyye.

Mustafa esasında hiç ağaca tırmanmamıştı, fakat korktuğunu da belli etmek istemiyordu. Mızıkasını cebine koydu ve titrek ellerle ağacın kavuğuna dokunmaya başladı. Sonra gözleri Sümeyye'yi aradı ve onun gözlerini bulunca, o masum ifadenin esiri oldu. Önce

bir bacağına attı, sonra da diğer bacağına. Tırmanmaya başladı ve nihayetinde Sümeyye'nin yanına oturdu. Derin bir nefes aldı. Şimdi güneş onlara daha farklı bir şekilde bakıyordu.

Sümeyye'nin boyu yetmediğinden meyve koparmıyordu. Mustafa tutuna tutuna yavaşça ayağa kalktı ve sapından iki şeftali kopardı. Mustafa tekrar oturdu ve şeftalinin birini yeni arkadaşına –kendi nazarında küçük kız kardeşi olan Sümeyye'ye– verdi.

Sümeyye o minik elleriyle kavradığı şeftaliyi şapır şupur yedikten sonra, “Bir tane daha, bir tane daha,” dedi.

Mustafa güldü ve bir tane daha şeftali uzattı o minik ellere.

Epey doyduklarını anlayınca yavaş yavaş indiler ağaçtan. Hava da kararmak üzereydi. Sümeyye'nin evi pek de uzak değildi buralara. Küçük kızın tarifleriyle birlikte, Mustafa onu evine bıraktı. Yarın yine aynı yere gelmesini söyledi. Şimdi ise sokak lambasının loş ışığı altında yerdeki çakıl taşlarını ite ite eve giden Mustafa vardı yalnız başına...

Bu güzel günün ardından ailesinin yine onun huzuru bozacak bir şey yapması düşüncesi Mustafa'nın beyninde yankılar meydana getiriyordu. Mustafa eskileri hatırlıyordu yine. Ablasının ölümü nedeniyle ıstırap çekiyordu yavrucak. Anne ve babası, Mustafa'nın suçmuş gibi onun üzerine yükleniyorlardı.

Ablasının adı Hatice idi. Doğduğundan beri beyninde bir sorun vardı. Çoğu şeyi doğru şekilde kavrayamıyor veya izah edemiyordu. O yüzden Hatice her zaman Mustafa'ya emanetti. Günlerden bir gün, ailece sahile inmişlerdi. Mustafa ve Hatice güle oynaya suya

dalmışlardı. Mustafa, Hatice'nin kolundan tutuyordu, ona bir şey olmasın diye. Daha sonra ayağını taşa çarpan Mustafa, ani bir hareketle elini suyun içine daldırıldı ve ayağını ovalamaya başladı. Sonradan farkına vardı ki, Hatice etrafta yoktu. Birkaç saniye elini bırakmış olması, Hatice'nin canına mal olmuştu. O günden beri ailesi Mustafa'ya eskisi kadar değer vermiyordu.

Mustafa, geçmişini karanlıklar arasına bırakarak yoluna devam etti. Eve vardığında, ailesi yatmak üzereydi. Hiçbir şey söylemeden odasına çıktı ve derin bir nefes alarak yattı. Şimdi ise beynini kemiren bir başka düşünce vardı. Mustafa'nın ilk arkadaşı Sümeyye idi. Ona tüm gerçekleri anlatmak istiyordu. Çünkü bunun kendisini rahatlatacağını düşünüyordu. Ama bir anda beynine sanki balyoz yemiş gibi sarsıldı. Sümeyye'ye bunları anlattırsa, sanki suçlunun kendisi olduğunu dile getirecekti. Çünkü bu olayı sesli olarak hiç kimseye anlatmamıştı. Ama Mustafa'nın kararı kat'iydi. Sümeyye'ye anlatacaktı. Verdiği karardan da pişman olmayacaktı. Bu duygunun verdiği huzurla derin bir uykuya daldı...

Cıvı cıvı öten kuşların sesiyle uyandı Mustafa. Hiç vakit kaybetmeden dışarı çıktı. Evet, Sümeyye oradaydı.

Yanına geldi ve şöyle dedi: “Sümeyye bugün seni çok özel bir yere götüreceğim. Benim yalnız kaldığım tek yer orası. Hadi gidelim mi?”

Sümeyye hiç düşünmeden, “Evet,” dedi gülerek.

Sahile geldiklerinde, Mustafa'nın içini bir ürperti kapladı. Bunu yenmek için de cebinden mızıkasını çıkardı ve tatlı bir musiki çalmaya başladı. Sümeyye adeta mest olmuştu. Mustafa rahatladığını hissettiği anda

mızıkayı bıraktı ve hakikatleri Sümeyye'nin anlayacağı dilden anlatmaya başladı. Mustafa bir kuş gibi hafiflediğini hissediyordu...

Günler, aylar geçiyor, Mustafa ve Sümeyye birbirlerini daha iyi tanıyorlardı. Her gün birlikte vakit geçiriyorlardı. Mustafa ise artık ailesinin kendisini dışlamasını umursamıyor; yine de onlara güler yüzle bakıyordu. Sümeyye, Mustafa'nın hayatına ışık tutan bir meşale gibiydi. Mustafa'yı aydınlığa doğru taşıyan ve ona umut ışığı veren bir kız çocuğuydu o. Mustafa onun sayesinde dostluğun ne demek olduğunu anlayabilmişti. Artık Sümeyye'yi kardeşi gibi benimsemiş, onsuz bir hayat düşünemez olmuştu. Ve bu arkadaşlığın simgesi olarak da ablasının yadigârı olan mızıkayı Sümeyye'ye hediye etti. Artık bu mızıkanın dostluklarını hiç koparmayacağını düşünüyordu Mustafa... ■